

vendige derved, at der har dannet sig en Formening om, at gennem saadanne Bestemmelser skal det danske Landbrug kunne støttes. Den ene mener, at den Vej er den heldigste til at naa det, den anden, at en anden Vej er den heldigste, men et forekommer det mig, maa man kunne enes om, og det er dette, at naar der virkelig skal være Tale om en Skatte-reform og ikke om Foranstaltninger, der kun tage Sigte paa at afhjælpe Øjeblikkets Nødstilstand, naar der altsaa alene er Tale om Forandringer i de gældende Regler baade for den kommunale Beskatning og for Beskatningen til Staten, maa man ogsaa stadig have for Øje, at det, man ved-tager, er noget, der kan faa varig Betydning. Man maa sondre mellem disse to forskellige Formaal, det ene, at indføre en heldig og varig Forandring i Beskatnings-reglerne, og det andet, at yde den Hjælp, som de trykkende Forhold kræve, og det ærede kongevalgte Medlem (H. N. Hansen), som sidst havde Ordet, maa dog erindre, at Lovforslaget om Indkomstskat m. m., saaledes som det kom frem i 1897, vandt kun Tilslutning hos Flertallet i dette Ting under den Forudsætning, at Loven kun skulde være femaarig. Paa dette Punkt er der altsaa allerede en meget stor Afvigelse fra det, der var Landstingets Mening den Gang. Jeg er i det heldige Tilfælde, at jeg har været fri for at vandre den Vej gennem Ørkenen og det, der er værre end Ørkenen, de to sidste Aars Forhandlinger. Men jeg var den Gang med, og jeg mindes meget tydeligt, hvad Landstingets Mening var den Gang. Jeg er altsaa her i det heldige Tilfælde, at hvad jeg udtaler nu, ved jeg, er i Overensstemmelse med den Stilling, jeg den Gang indtog. Det ærede Medlem maa erindre, at Stillingen var den, at saadanne Love, som den Gang forelaa, kunde man til Nød gaa ind paa, naar de kun vare kortvarige, affattede efter den Situation, der var til Stede, og saaledes er min Stilling ogsaa nu.

Medens jeg af de egentlige Reformlove absolut kræver, at de maa have en saadan Beskaffenhed, at der derigennem naas en varig, heldig Løsning til at afhjælpe Manglerne i vore Beskatningsregler, kan jeg være meget villig til at gaa ind paa og gaa meget vidt ind paa andre Foranstaltninger til at afhjælpe den Nødstilstand, der Landet over føles almindelig i Landbrugskredse — meget vidt, men jeg skelner ogsaa meget bestemt mellem disse to Ting, og det forekommer mig da, at i det, her foreligger, er der saa at sige intet, der kan

siges at være af virkelig og varig Betydning som Reform af vort Skattesystem. Hvad der har været det almindelige eller i alt Fald et meget udbredt Ønske hos Landejendomsbesidderne, er dette, at man vilde slippe for en vedvarende Paaligning paa Hartkornet, da det er en forældet Maalestok for Ejendomsværdien. Regeringsforslaget tager bestemt Sigte paa at imødekomme dette Ønske, men hvad gør det foreliggende Forslag? Der er jo ikke deri Spor af noget, der ligner en Hartkornsfiksering, ikke Spor af at stille Hartkornet lige med andre Grundejendomme i Landet med Hensyn til Skatteydelsen. Regeringsforslaget derimod tager bestemt Sigte paa — om det gaar den heldigste Vej, eller der er andre, som kunne staa ved Siden af, lader jeg staa hen — at afhjælpe den Mangel, som har været følt. Det gør dette Forslag ikke. Jeg har heller ikke hørt nogen gøre Forsøg paa at forsvare Forslaget i den Retning. Regeringsforslaget gaar jo ud paa ligefrem at sløjfe eller ophæve den bestaaende Grundskat, der udredes efter Hartkornet, den forsvinder derved. Kommissionsforslaget borteskamoterer den, det lader den bestaa som Statsskat, men den betales tilbage, dog ikke samtidig med at den betales, men det lader den senere hen blive betalt tilbage til Kommunen; det er en Omvej, men Pengene komme dog en Gang tilbage. Regeringsforslaget gaar derimod lige løs paa at ophæve Skatten paa Hartkornet.

Nu nævner man som en særlig Fordel ved Forslaget, som det foreligger — i alt Fald forstod jeg det saaledes — at derigennem bliver der til Skatteydelse til Staten inddraget Værdier, som ikke tidligere have betalt noget til den. Ja, det er jo givet, men Regeringsforslaget gør det efter en ikke mindre, men snaarere efter en højere Maalestok. Den gør det ikke under samme Navn, paa den samme Maade, men den gør det og utvivlsomt langt mere effektivt end det her foreliggende Forslag. Jeg sigter selvfølgelig til Beskatning af Kapitaler. Efter Regeringens Forslag kan man være temmelig sikker paa, efter de Erfaringer, der ere gjorte derom andet Steds, at Kapitalen ikke let vil unddrage sig denne Skatteydelse. Naar det derimod beror enten paa Selvangivelse eller andres Taksering af Formuen, antager jeg, at det er langt usikrere, om denne nye Skat, Kapitalskatten, i Virkeligheden kommer til at betale fuldtud det, man beregner. Saa vidt som jeg har forstaaet Meningen, gaar Forslaget først og fremmest ud paa at op-